

TIJD DOOR HET JAAR

Bij het schrijven van dit tijdschriftje zijn de Veertigdagentijd, de Goede Week en de Paastijd alweer een tijdje achter de rug.

Als we aan mensen (niet alleen priesters of andere verantwoordelijken in onze kerk) vragen hoe een bepaalde viering geweest is, dan krijgen we in de eerste plaats heel vaak te horen: Er was weinig volk..., er was “maar” dertig man... (terwijl het heel vaak 25 vrouwen en 5 mannen zijn 😊), er was meer volk dan we verwacht hadden..., de kerk zat nog niet half vol..., er was meer volk van het zangkoor dan van gelovigen..., enz. enz.

Nochtans is de kwaliteit en de belevingswaarde van wat er tijdens onze vieringen gebeurt, en datgene wat deze vieringen bij mensen teweegbrengen, zo veel belangrijker dan het aantal mensen dat we er bij elkaar krijgen.

Op deze krachten wil onze pastorale eenheid verder bouwen en van de warmte die her en der uit de verschillende vieringen en gemeenschappen van onze pastorale eenheid uitstraalt, wil dit tijdschriftje getuigen.

In de rubriek **“Wie is Wie in het team”** willen we telkens een teamlid een beetje meer voorstellen, zodat elke naam ook een gezicht en een verhaal krijgt. Vandaag geven we het woord aan Marie Therese Sterckx, die de Werkgroep Liturgie en Verkondiging vertegenwoordigt.

De rubriek **“Levende Geloofskernen”** wil telkens een parochie of andere geloofsgemeenschap van onze pastorale eenheid wat meer in het licht zetten. Vandaag vertellen we wat meer over de parochie van Sint-Franciscus, waar op 19 februari de laatste eucharistieviering plaatsvond. We zoeken naar wat mensen gedurende zovele jaren geboeid en gedreven heeft in deze Levende Geloofskern.

In **“Onze Lezers Schrijven”** willen we onze lezers aan het woord laten over de uitdagingen van onze pastorale eenheid en over de inhoud van dit tijdschriftje.

En in **“Echo's uit het leven van Oscar Romero”** laten we de patroonheilige van onze pastorale eenheid zelf aan het woord of belichten we één of ander aspect van zijn leven.

In **“Jouw Pagina's”** tenslotte geven we het woord aan plaatselijke verenigingen, gemeenschappen of parochies voor uitnodigingen, of verslagen van activiteiten die ons toelaten om over de grenzen van onze parochies heen te kijken en elkaar wederzijds te verrijken.

Wie is wie in het team?

Vandaag № 2: **Marie Therese Sterckx**
Functie: Teamlid Werkgroep Liturgie en gebed

2

Soms krijgen we als teamleden te horen: “We kennen jullie namen, maar we weten niet wie jullie zijn. Daarom dachten we dat het interessant zou zijn om in de eerste 5 echo’s telkens iemand van het team aan jullie voor te stellen. Hopelijk worden ondertussen de twee ontbrekende teamleden (vertegenwoordigers van de werkgroepen “Diaconie en Solidariteit” en “Gemeenschapsvorming”) ook gevonden en kunnen we jullie dezen ook meteen voorstellen.

Echo’s: Hoe zou je jezelf voorstellen aan de lezers van dit tijdschrift Echo’s

M.T. Ik ben Marie Therese Sterckx. Teamlid van de Pastorale-eenheid Oscar Romero. Mijn wieg stond in Borgerhout. Mijn vader was douanebeambte en mijn moeder huisvrouw. Mijn ouders verhuisden met hun twee kinderen, mijn broer en ik, op een zeer koude decemberdag in 1957 naar Merksem.

Ik woonde gedurende een kleine twintig jaar samen met hen op de Meeuwenplein. Destijds het einde van de bewoonde zone. Weiden omgeven ons plein en wij keken recht op het erf van hoeve Adriaenssens in de Frans Adriaenssensstraat. In 1976 huwde ik met Jef Ruys en wij vestigden ons in de Kruisbekstraat. Eerst in nr. 77 en nu al sedert vele jaren in nr. 29.

Ik heb bijna 41 jaar lesgegeven. Eén schooljaar halftijds in Mater Dei en Sint-Ludgardis Antwerpen en de volgende jaren voltijds in Mater Dei, dat na de fusie met Sint Jozef Joma heette. Op 31 augustus 2013 heb ik de schoolpoort, als lesgever, definitief achter mij gesloten. De school, maar vooral de leerlingen en collega’s ben ik niet vergeten. Zij nemen nog steeds een bijzondere plaats in mijn hart.

Gedurende al mijn onderwijsjaren was er geen kans op verveling. Om de 5-6 jaar nieuwe leerplannen en andere onderwijsvisies die steeds startten in het eerste jaar. Ik mocht ook veel afwisselende, boeiende taken uitvoeren. Leraar biologie, godsdienst, leefsleutels, aardrijkskunde, toerisme en graad coördinator 1st graad.

(Vervolg van blz. 2: WIE IS WIE IN HET TEAM)

Mijn hobby's, daar kan ik de tijd die niet wordt ingenomen door andere bezigheden zeker vullen met wandelen en fietsen. Deze staan voor mij gelijk met genieten van de natuur. Een goed boek lezen, zowel fictie als non-fictie 's zomers buiten in de schaduw, 's winters binnen warm in de zetel met een kopje thee. Eenmaal per maand volg ik een workshop bloemschikken. Soms met weinig en eenvoudig materiaal maar wel steeds de natuur binnen halen.

Ondertussen ben ik ook lid van het bestuursorgaan van KOBANoordkant (Katholiek onderwijs bisdom Antwerpen) en blijf zo nog verbonden met het onderwijs. Dit niet enkel voor Joma, maar voor alle scholen in Merksem en Ekeren. Als bestuurslid ben ik daar benoemd als "afgevaardigde van de Bisschop".

Echo's: En op kerkelijk vlak?

M.T. Het overgrote deel van mijn tijd wordt ingenomen door mijn engagement in de parochie van Onze Lieve Vrouw van Smarten en sedert september 2022 ook in de Pastorale Eenheid Oscar Romero.

In de parochie ben ik lid van de Plaatselijke Kerngroep (het vroegere Parochieteam), afgevaardigde van de bisschop in de kerkraad, voorganger in rouwdiensten en ook in woord- en communievieringen, lid van de getuigenisploeg, verantwoordelijk voor de permanentie in het Emmaüshuis, lid van de liturgiegroep....

Echo's: Hoe is jouw inwerking in de Pastorale Eenheid gebeurd?

M.T. Wat de pastorale eenheid betreft, is mijn medewerking in kleine fasen gebeurd. Op een startvergadering op Rozemaai was ik aanwezig. Vanaf dat ogenblik volgde ik de evolutie van aan de kantlijn op.

Op een bepaald ogenblik ben ik weer eens ingegaan op een uitnodiging toen er die avond gewerkt zou worden in verschillende werkgroepen.

In een gesprek met An Verheyen die de pre-stuurgroep van de Pastorale Eenheid Oscar Romero begeleidde, vroeg zij mij op advies van deze groep om de taak als teamlid voor de Werkgroep Liturgie en Gebed op mij te nemen. Nadenken over deze vraag nam een tijd in beslag. Anderzijds vond ik het een warm gevoel dat de pre-stuurgroep en het latere team, vertrouwen in mij stelden. Het werd een "Ja".

Echo's: Wat zijn jouw verwachtingen voor onze pastorale eenheid?

M.T. Wat zijn mijn verwachtingen? Het is een mooie droom om gelovigen op een zo grote oppervlakte te laten samen kijken in dezelfde richting. Voeling krijgen met elkaar ook al leven wij in totaal andere leefgemeenschappen.

(Vervolgt op blz. 4)

(Vervolg van blz. 3: WIE IS WIE IN HET TEAM)

In het zuidelijk deel van de pastorale eenheid leven de mensen in een voorstedelijk gebied, aaneengesloten bebouwing, vrij op zichzelf aangewezen en relatief weinig groen in de omgeving. In het noordelijk deel leven de mensen eerder in een landelijke omgeving met meer open of halfopen bebouwing, mogelijk met meer contact met elkaar. Het centrum van de pastorale eenheid is een overgangsgebied tussen beiden.

Wat een grote diversiteit aan gemeenschappen en mensen binnen onze pastorale eenheid! Moge langzaam aan de grenzen tussen de gemeenschappen vervagen en wanneer ergens een hulpvraag weerklinkt, hoop ik dat er hulp geboden wordt en er gesprekken kunnen ontstaan tussen de verschillende medewerkers van een werkgroep ook al komen die uit verschillende parochies.

Het zou fijn zijn om als team te mogen ervaren dat de strakke grenzen tussen gemeenten, federaties en parochies vervagen. Ik hoop dat wij mogen/kunnen open staan voor een dialoog met elkaar en wij respect hebben voor elkaars verscheidenheid en als het nodig is dat wij te rade kunnen gaan bij elkaar om zo over bestaande grenzen heen tot een oplossing te komen.

Ik hoop dat wij als een sterk team kunnen werken aan de verdere uitbouw van de pastorale eenheid en samen met velen mogen ontdekken dat op langere termijn niet iedereen kan blijven functioneren in de vertrouwde cocon van de eigen parochie.

De eerste kerk in onze pastorale eenheid heeft haar deuren gesloten. Een tweede volgt tijdens de vakantie. Wij hebben als team de taak om deze mensen gastvrij op een andere locatie op te vangen, zodat zij zich daar ook weer snel opgenomen en thuis voelen en zeker niet afhaken. Het team moet een voortrekkersrol spelen en alle gelovigen trachten te overtuigen om open te staan voor nieuwe uitdagingen. Doen alsof er geen veranderingen op til zijn en alles kan blijven zoals het nu is, lijkt mij helemaal geen optie. Hierin zie ik een zeer belangrijk engagement als teamlid.

En tot slot. Weet dat je op mij als verantwoordelijk teamlid voor “Liturgie en gebed” steeds beroep mag doen. Wij kunnen dan samen een weg gaan om pijnpunten die je in je gemeenschap ervaart, te bespreken en weg te werken en zo op een constructieve manier te werken aan een nieuwe gemeenschapsvorm, Pastorale Eenheid Oscar Romero.

Hoe kan ik me abonneren op dit tijdschrift?

- ✓ Om kosten en papier te sparen wordt dit tijdschrift vanwege de pastorale eenheid alleen elektronisch verspreid.
- ✓ Je kan je abonneren door gewoon een mailtje te sturen naar peechos.oscarrromero@gmail.com
- ✓ Om dit tijdschriftje bij een breder publiek kenbaar te maken raden wij de parochies aan om enkele exemplaren af te drukken en achteraan in de kerk (of andere ruimten) te leggen, samen met een lijst waarop de geïnteresseerden hun email kunnen achterlaten. Deze lijst kan dan doorgestuurd worden naar hetzelfde email-adres.
 - ✓ Het zou natuurlijk ook fijn zijn mochten er hier en daar mensen het initiatief nemen om enkele exemplaren af te drukken voor mensen die geen email hebben.

Levende geloofskernen

In deze rubriek zetten we elke keer een levende geloofskern in de kijker: groepen die mee de puzzel van onze Pastorale Eenheid Heilige Oscar Romero volledig maken.

Vandaag: Parochie Sint-Franciscus - Merksem

Vooraf

Het klinkt misschien op het eerste gezicht tegenstrijdig om de Parochie van Sint-Franciscus een speciale plaats te geven onder deze rubriek "Levende Geloofskernen", terwijl in de Sint-Franciscuskerk op 19 februari de laatste keer werd samengekomen om eucharistie te vieren. We hebben het toch willen doen om twee redenen:

- Om eer te betonen en dank te zeggen aan zovele mensen die door de jaren heen van Sint-Franciscus een levende gemeenschap te maken.
- En omdat we ervan overtuigd zijn dat, hoewel de kerk misschien gesloten werd, de Geest toch blijft waaien en mensen zal uitnodigen om nieuwe vormen van gemeenschap te ontdekken.

Daarom geven we in deze rubriek vandaag een verslag van de slotviering in Sint-Franciscus in Merksem mee, zoals eveneens de toespraak die Erik Van Tricht als voorzitter van het Team van de pastorale eenheid hield aan het einde van de viering. De foto's zijn van Patrick Van Bergen tenzij anders vermeld.

VERSLAG DANKVIERING IN SINT-FRANCISCUS - MERKSEM

Op 19 februari kwamen heel wat mensen samen in de St.-Franciscuskerk om een laatste keer met onze gelovige gemeenschappen uit Merksem te vieren. Toen een nieuwe parochie werd opgericht in 1891 samen met pastoor Gabriel Wegge, kon men niet bevroeden wat er in 2023 te gebeuren stond: het kerkgebouw dat in 1903 klaar was, wordt definitief gesloten.

Dat loslaten is niet eenvoudig, het doet verdriet maar door onze handen en ons hart open te houden tonen wij aan al wie voorging in de parochie dat het hier niet eindigt maar dat Gods' Geest zal waaien over parochiegrenzen heen.

Zovelen die in al die jaren geroepen werden om deel uit te maken van de parochie om er mee hun schouders onder te zetten, hebben hierop positief geantwoord om te verkondigen, te helpen en te vieren. Hun aantal is zeker niet te tellen in die 132 jaar.

(Vervolgt op blz. 6)

Foto: Toerismepastoraal Antwerpen

(Vervolg van blz. 5: LEVENDE GELOOFSKERNEN)

De teneur van de hele viering was er dan ook één van grote dankbaarheid voor alle mensen die van de 'nieuw kerk' en de parochie een levendig geheel hebben gemaakt: de vele pastoors en onder-pastoors, de kosters, de verenigingen, de leken, de poetsers, de lectoren, de koren, de preekploeg, de manusjes-van-alles... iedereen die een steentje heeft bijgedragen tot de werking van deze parochie in tijden van het rijke Roomse leven, in tijden ook van oorlogen en geweld en evenzeer in een veranderende samenleving tot op vandaag.

Samen met de voorgangers Eddy, Hugo, Jef, Hugo D., Jorgedy en vicaris Emmanuel Ikeobi mochten we smaken van een hoopvolle eucharistieviering. Met zang, met teksten uit de Bijbel en met gebed voelde de samenhang als een gedragen geheel. De dienst werd ook opgeluisterd door koorleden van de parochie zelf, uitgebreid met zangers van Sint-Bartholomeus

De lezingen gaven weer waar het bij christenen om draait: de anderen liefdevol tegemoet treden en zo beeld van God mogen zijn in onze samenleving vandaag. Door het voorbeeld van al die Franciscusparochianen over de 20ste eeuw heen tot op vandaag, kan en mag alleen maar dankbaarheid overheersen.

(Vervolgt op blz. 7)

(Vervolg van blz. 6: LEVENDE GELOOFSKERNEN)

Dankwoorden werden uitgesproken door Erik Van Tricht als voorzitter van de Kerkraad en voorzitter van de pastorale eenheid Oscar Romero waartoe onze parochies behoren, door de Filipijnse en Vietnamese gemeenschap met bloemen voor Irene, Vera, Imelda en een flesje voor Jos en Patrick. Door hun jarenlange onverdroten inzet, hun inspiratie en doorzetting bleef deze parochie verder werken aan een gelovige gemeenschap. De bloemen voor Irene en Vera waren zeker op hun plaats!

Na de viering werden we uitgenodigd voor een receptie met lekkere hapjes en een drankje in de kerk en kregen de vurige wensen voor het leven tussen ons en God een fijne afsluiter. Tijd ook om een praatje te maken met oude bekenden. Dit is zeker geen adieu, maar een tot ziens bij de vieringen in de geloofsgemeenschappen van Merksem.

(Tekst van Joris Gulikers, overgenomen uit Kerk en Leven)

DANKWOORD VAN ERIK VAN TRICHT, VOORZITTER VAN HET TEAM VAN DE PASTORALE EENHEID

Nota van de redactie van Echo's: In het eerste gedeelte van zijn dankwoord sprak Erik hier als voorzitter van de Kerkfabriek van Sint-Franciscus, maar wij geven enkel het tweede gedeelte mee:

Ik spreek u echter ook toe als voorzitter van het team dat de pastorale eenheid Oscar Romero leidt. In die hoedanigheid heb ik het dan niet meer over het gebouw, maar wel over de mensen.

Eerst de mensen die lang geleden gedroomd hebben, begeistert en door hun geloof gedreven waren op zulke wijze dat zij vonden dat er hier een kerk moest komen om op passende wijze hun geloof te kunnen beleven.

(Vervolgt op blz. 8)

(Vervolg van blz. 7: LEVENDE GELOOFSKERNEN)

Fillipijnse Gemeenschap in Sint-Franciscus
Foto: Carlo Mattheeussen

Vervolgens de mensen die tot voor kort, naar het voorbeeld van steeds illustere voorgangers, eveneens gedroomd hebben, begeesterd en door hun geloof gedreven waren op zulke wijze dat zij ervoor gezorgd hebben dat deze kerk goed onderhouden werd en dat er hier mooie diensten zijn verzorgd zodat wij allen tot vandaag op passende wijze ons geloof hier hebben kunnen beleven.

Tot slot de mensen die nu allicht een beetje verweesd achterblijven met het onprettige gevoel dat zij deze kerk hebben 'moeten' sluiten en zitten met de vraag: Wat nu? Ik wil pogen deze mensen een hart onder de riem te steken.

Uw en mijn overtuiging valt of staat niet met een gebouw. Ik ervaar God in de ogen en in het handelen van mensen rondom mij, zo veel meer dan in de stenen hier rondom mij, ook al is het geheel dan bijzonder geslaagd. Deze mensen zijn niet verdwenen. Met het sluiten van deze kerk verdwijnt God dus niet.

Wat meer is, veel van hen zitten misschien met dezelfde vragen en gevoelens. Velen onder ons zijn dus zoekende lotgenoten en naasten, van wie God aan ieder van ons vraagt om er voor hen te zijn.

Het juiste antwoord op de vraag: Wat nu? is dus zeker niet om u terug te trekken en in uw zetel te gaan zitten. Dit is a priori niet gezond, maar dat is ook niet wat mensen rondom ons verwachten en wat God van ons verwacht: Hij kan zich immers maar tonen via onze ogen en ons handelen.

Vanaf nu kunnen we dus misschien onze zorg voor dit gebouw laten vallen en daardoor terug meer zorg besteden aan wat er echt toe doet: de mensen in deze omgeving.

Ik weet, wij weten dat hier in Merksem misschien nog meer dan elders, velen wachten. Mag daarom het sluiten van de poort van deze kerk samengaan met het openen van vele harten van zij die dit gebouw tot vandaag als een baken in hun geloof hebben mogen ervaren.

Ik hoop dat voor hen die zich misschien nu wat triestig voelen, ik hoop ook dat de pastorale eenheid u daarbij kan helpen indien nodig. Laat het mij of anderen die er werkzaam zijn het weten en neem contact op.

UITNODIGING VOOR EEN UITWISSELINGSAVOND ROND HET SYNODAAL PROCES

Beste allemaal,

U heeft allen al wel gehoord van het Synodaal proces dat de paus op gang heeft getrokken en dat via de inspraak van 'alle' gelovigen moet leiden tot nieuwe inzichten en hopelijk ook tot besluiten in verband de organisatie van de Kerk en van ons geloof.

Wie getuigt vandaag van de blijde boodschap ?
Wie bouwt vandaag aan de kerkgemeenschap ?
Waarin staan we sterk en waarin staan we zwak ?
Hoe kunnen wij 'een kleine apostel' zijn ?

Mensen die meer willen weten over dit synodaal proces kunnen cliken op de onderstaande link:

Voor een synodale Kerk
gemeenschap | participatie | zending

<https://www.youtube.com/watch?v=oU1AsB0o5oo>

Tal van groepen en personen hebben reeds hun inbreng gedaan. Maar ook aan ons als Pastorale Eenheid Oscar Romero wordt nog de gelegenheid geboden om een inbreng te doen.

Een twintigtal vragen, geordend rond 3 hoofdthema's, hebben de Belgische bisschoppen verkozen. Antwoorden hierop zijn voorgesteld, maar aanvullingen en/of verbeteringen zijn nog mogelijk.

Hiervoor nodige wij u uit en u op uw beurt al de mensen die u kent die geïnteresseerd zouden kunnen zijn, om samen met ons van gedachten te wisselen.

Dit zal voor de ganse pastorale eenheid georganiseerd worden te **Ekeren, in de foyer van de Akerzaal op 21 juni aanstaande om 20.00 uur**. Onder meer An Verheyen, medewerkster van het bisdom, zal toelichting geven en alles in goede banen leiden.

Men zegge het voort.

In de hoop u te mogen ontmoeten, teken ik met vriendelijke groeten,

Erik Van Tricht

Coördinator team pastorale eenheid

ONZE LEZERS SCHRIJVEN:

In deze rubriek kregen we dit keer een mail van priester Jef Barzin. In bijlage stuurde hij ons een artikel dat hij ontving van Ludo Van de Velde, die vele jaren als priester en daarna als ontwikkelingswerker actief was in Salvador en die de Heilige Oscar Romero dan ook goed gekend heeft.

We kopiëren het artikel integraal in onze rubriek: "Echo's uit het leven van Oscar Romero"

In deze rubriek zetten we meestal citaten van preken van Oscar Romero.

Dit keer opteerden we voor een iets langer artikel omdat we denken dat het altijd goed is even na te denken over zijn betekenis voor de Wereldkerk en voor ons. Het artikel van vandaag komt van Ludo Van de Velde, die nog met Monseigneur Oscar Romero heeft samengewerkt in El Salvador en zich afvraagt hoe het 43 jaar na Romero's sterfdag met zijn "herdenking" gesteld is:

In de liturgische kalender van de Vlaamse Kerk staat op de dag van 24 maart geen heilige vermeld. Ik kan niet anders dan me afvragen waarom de Heilige Oscar Romero, bisschop en martelaar, niet op onze kerkelijke kalender verschijnt. Op het heiligennet lees ik: "...Omdat zijn sterfdag, 24 maart, in de vasten valt, werd deze 'gedenkdag' verplaatst naar 23 mei, de dag van zijn zaligverklaring." Maar... ook op die dag verschijnt hij niet op de liturgische kalender in de Vlaamse Kerk. Eigenlijk ben ik daar wat verontwaardigd over. Is het een grote fout, een zware tekortkoming, of gaat het louter om een toevallige vergetelheid? Zijn de heiligen uit de eerste eeuwen zoveel belangrijker dan die uit onze tijd? Of zijn sommige heilige martelaren 'té profetisch', zodat we ze best toch maar veilig in hun eigen land laten en we elders (hier in Vlaanderen bijvoorbeeld) niet naar hen hoeven te luisteren?

En toch... wanneer in de Rooms-Katholieke Kerk iemand 'heilig' verklaard wordt, dan is dat een gebeuren met betekenis voor de hele Wereldkerk, en niet alleen voor de nationale of lokale Kerkgemeenschap...

Er zijn in de Vlaamse Kerk niet veel plaatsen waar de profetische stem van de H. Oscar Romero nog op één of andere wijze expliciet gehoord wordt als gids op de weg van het Evangelie. Wat het vernoemen van zijn naam betreft: er is de 'parochie Oscar Romero' (Parochie in Horebeke, Ename, Mater, Nederename, Volkegem, Welden, Zwalm). Er zijn de 'Oscar Romero Scholen' in Dendermonde. Er is de 'Pastorale Eenheid Oscar Romero' van de parochies van Antwerpen-Noord. Waarschijnlijk zijn er nog elders kerken, gemeenschappen of instituten die iets met de naam van Mgr. Romero vandoen hebben. Naar aanleiding van de zalig- en nadien de heiligverklaring van Mgr. Romero (respectievelijk 23 mei 2015 en 14 oktober 2018) kwam zijn getuigenis nog even ter sprake in de kerkelijke media. Dat was belangrijk. Hier en daar wordt hij nog aangehaald en opgevoerd als een 'geloofsmodel' in de catechese. De KUL herinnert soms nog aan het 'doctoraat honoris causa' dat hem aldaar werd toegekend op 2 februari 1980. Er bestaat daar trouwens een 'Mgr. O. Romerozaal'. En in Brugge werd de parochiezaal van het vroegere Sint-Anna in de Venkelstraat, waar hij in 1980 de West-Vlaamse basisgroepen bezocht kort voor hij vermoord werd, achteraf tot 'Romerozaal' omgedoopt. Waarschijnlijk zal er bij gelegenheid wel hier of daar in een blad van een religieuze congregatie (misschien) iets over hem te lezen vallen. Maar hoe dan ook: de tijd van de publicaties over Mgr. Romero is in de Vlaamse Kerk duidelijk voorbij. Zoals gezegd, hij staat zelfs niet eens vermeld op de liturgische kalender...

Het is merkwaardig dat we in de uitvaartliturgie, met name in het 'In Paradisum', nog altijd blijven zingen: "...dat bij uw aankomst de martelaren u mogen begroeten, en dat zij u mogen geleiden tot in de hemelse stad Jeruzalem." We belijden daarmee dat het uitgerekend de martelaren zullen zijn die ons zullen ontvangen en begeleiden tot in het 'hemelse paradijs'... Wordt het dan niet hoogtijd dat we ons ook nu al door hen laten begeleiden – hier reeds, vandaag, in deze, onze mensengeschiedenis, dus ook aan déze oever van de rivier van het leven?

Of is dit het lot dat vroeg of laat alle heiligen te wachten staat? Van een vriend ontving ik eind vorig jaar een nieuwjaarskaartje met een getekend gelaat er op van Pater Damiaan en daarbij genoteerd:

(Vervolg van blz. 10: ECHO'S UIT HET LEVEN VAN OSCAR ROMERO)

"150 jaar geleden – op 10 mei 1873 – kwam Pater Damiaan voor het eerst bij de melaatsen in Kalaupapa op het eiland Molokai". Ik was er heel blij mee. Staat ook onze eigen heilige Pater Damiaan niet al lange tijd in de schaduw van onze (Vlaamse) Kerk, ook al verschijnt hij wel in de liturgische kalender, op zijn jaarlijkse feestdag (precies die 10de mei). Maar in hoeveel preken zou hij ons geloofsgetuigenis nog uitdagen? In hoeveel gemeenschappen worden gelovigen uitgenodigd om hun engagement te blijven spiegelen aan onze 'H. Damiaan De Veuster'?

Zelf trachten wij toch een beetje tegen de stroom in te roeien, door wekelijks enkele reflecties te schrijven onder het licht van Mgr. Romero, vertrekkende vanuit zijn zondagspreken. Met als uitgangsvraag: hoe kan zijn evangeliacommentaar van die welbepaalde zondag ons vandaag toch enig Licht schenken op de weg van het Evangelie? Is er een citaat uit zijn zondagspreek dat ons vandaag op een specifieke manier kan aanspreken? Mede dank zij het nalezen en taalkundig bijsturen van mijn teksten in het Nederlands, kunnen we die reflecties week na week via e-mail delen met een beperkte groep geïnteresseerden. Ik weet niet of het bij meer dan enkele honderden mensen in de mailbox terecht zou komen, en of het dan nog gelezen wordt ook... Af en toe krijgen we een aanmoediging om dit te blijven doen. Maar het is zo een kleine tegenstroom, waarmee we op niets meer kunnen hopen dan dat de evangelisch-profetische inspiratie van Mgr. Romero toch ook op vandaag hier of daar in een preek, in een bezinning of een catechese even kan oplichten en hoorbaar mag zijn.

Mensen zoals Mgr. Romero, zoals Damiaan en nogal wat andere heiligen en profeten uit onze recente kerkgeschiedenis, laten ons zien dat een radicaal-evangelisch engagement wel degelijk mogelijk is. Eigenlijk zouden zij geen 'uitzondering' mogen zijn in onze kerkgemeenschappen. Ik ben ervan overtuigd dat er ook vandaag in onze Kerk nogal wat mensen zijn die een even sterk getuigenis geven in verschillende dimensies van het leven, meestal echter in alle stilte. Voor de meesten onder ons zijn de 'heiligen' geen permanente stimulans (meer) voor ons engagement. Toch zijn en blijven zij een soort van 'engelen', Gezanten van Godswege, die door God op onze weg geplaatst zijn om ons te begeleiden, te bemoedigen en te oriënteren in onze navolging van Jezus. Toch zijn hun levensgetuigenis, hun profetische woorden, en voor een aantal ook hun brutale dood, meestal geen bron van inspiratie (meer) voor onze huidige spiritualiteit. Wie van ons heeft een foto, een tekening, een beeld, een tekst van een actuele heilige die zichtbaar in huis of op de werktafel geplaatst is? Misschien vraag je je af: wie is daar nu (nog) mee bezig? En toch..!

Wie bij ons thuis binnen komt (dat was zo in El Salvador, en ook nu hier in Brugge) ziet onmiddellijk de foto van een lachende Mgr. Romero. Zo word je bij ons begroet. Ik heb het geluk (zeg maar: de genade) gehad mee een stuk weg met Mgr. Romero te mogen afleggen in de periode van 1978-1980. Ik bewaar daar zorgvuldig enkele foto's van die me constant aankijken en oproepen met de vraag: 'En jij, wat maak jij er nu van..?'

Op de schrijfruimte van drie bladzijden kan je onmogelijk weergeven wat Mgr. Romero ons vandaag te zeggen en te leren heeft. Graag deel ik toch enkele aandachtspunten die ik nu belangrijk vind. Ziehier een handvol richtingwijzers ook voor ons vandaag.

Elke verkondiging (preek, catechese,...) moet zich situeren binnen de heel concrete (lokale, nationale en internationale) context. In zijn preken bracht Mgr. Romero altijd de gebeurtenissen van de week ter sprake, zowel vanuit het volk als van binnen de Kerk. Want de boodschap van het Evangelie is niet te verstaan buiten de concrete realiteit van de betrokken gelovigen. Dat zal natuurlijk telkens weer anders zijn voor jongeren, volwassenen, mensen op pensioen, bejaarden. Anders ook in tijden van kalmte dan in tijden van pandemie, van vrede en welvaart, van crisis of oorlog.

Maar hoe dan ook: alleverkondiging moet weerklinken binnen de concrete realiteit van vandaag anders is het geen goede verkondiging. (Vervolgt op blz. 12)

(Vervolg van blz 11: ECHO'S UIT HET LEVEN VAN OSCAR ROMERO)

Hij leert ons de realiteit te lezen, te 'onderscheiden', vanuit het standpunt van de 'armen'. Dat mogen we verstaan als: 'alle gekwetste en kwetsbare mensen'. Mgr. Romero is er van overtuigd dat de universele boodschap van het Evangelie (die per definitie bedoeld is voor alle mensen) het best verstaan wordt vanuit het leven, het lijden en de hoop van de 'armen'. In Leuven zei hij ons: "De Glorie van God is dat de armen leven!" Hoe dikwijls zingen we het 'Gloria' niet in onze eucharistievieringen? Maar alleen wanneer we geraakt zijn door het leven van 'arme mensen' kunnen we deze 'Glorie van God' terecht en in de juiste toonaard bezingen, en alleen zo verstaan we het leven aan de hand van de criteria die het Evangelie hanteert, dat is: vanuit het standpunt en de voorkeuroptie van God zelf.

Mgr. Romero is een constante oproep om geweld niet met geweld te bestrijden, maar om altijd te kiezen voor vreedzame wegen, voor ontmoeting en dialoog. Het structurele geweld dat als het ware in de hele wereldgeschiedenis zit ingebakken, veroorzaakt gewelddadig protest, dat dan weer gewelddadig onderdrukt wordt en nog meer geweld veroorzaakt, tot het een fatale en onontkoombare spiraal van geweld wordt. 'Vredemakers', 'vredebrenners' mogen wij worden, in Godsnaam. Monseigneur Romero is er niet in gelukt de burgeroorlog te voorkomen, maar zijn oproep om op te houden met het geweld blijft wel gelden, nog altijd, voor heel de wereld.

In zijn preken horen we constante oproepen tot bekering. Die weg van de 'permanente bekering' is zijn eigen weg geweest die hij gegaan is als gelovige, als priester en als bisschop, een leven lang. Mgr. Romero is een voorbeeld bij uitstek van een christen die het niet opgeeft om zijn houding, zijn doen en laten, zijn spreken en zwijgen, zijn hele manier van leven... telkens weer te bevragen en zo te doen groeien. Veel van zijn sterke profetische uitspraken (die hij met zijn leven betaald heeft) waren al in embryonale toestand aanwezig vanaf het begin. De moord op Padre Rutilio Grande enkele weken nadat hij was aangesteld als nieuwe aartsbisschop van San Salvador was voor hem de bevestiging van dat noodzakelijke bekeringsproces, en de versterking van de meest evangelische opties waar hij doorheen 'moest'.

Zijn bisschopsleuze was: 'Sentir con la Iglesia' ('Meevoelen met de Kerk'). Mgr. Romero hield van de Kerk. Het was hem daarbij niet zomaar te doen om een doctrine, het ging hem niet over de kerkleer, maar wel over het concrete leven van de Kerk, met zijn zwarte en witte vlekken, gemengd met en doorkruist door heel veel grijs. Voor die Kerk ging hij 'vurig' door het vuur van de geschiedenis. Zijn broeders 'van mijter en staf' – zoals Mgr. Casaldáliga hen noemde – lieten hem alleen, behalve Mgr. A. Rivera. En meer nog, zij beschuldigden hem in het openbaar en spraken hem publiekelijk tegen. Sommige vrienden van vroeger vonden dat hij erg veranderd was sinds hij aartsbisschop geworden was, en lieten hem daarom vallen. Hij was zo diep ontgoocheld en zo doodsbedroefd na zijn gesprek in Rome met Paus Johannes Paulus II. Maar hoe dan ook – hij zette altijd de Kerk midden in de geschiedenis van het volk en hij bleef dat doen. Hij riep op om als Kerk sacrament (teken en instrument) van Gods Rijk te zijn. Hij kende natuurlijk ook de zwakke plekken in het getuigenis van kerkmensen. En hij wist dat de oproep tot bekering ook voor hem zelf was bedoeld... Hoe dan ook: hij was trouw aan de Kerk totterdood, ondanks alle problemen.

Vandaag is het 24 maart en staan we 43 jaren verder. El Salvador staat nog ver af van de vrede, van de oogst van gerechtigheid. De wereld staat opnieuw op de rand van nog meer oorlog op nog meer plaatsen, en worstelt met nog meer dood en vernieling, nog meer honger en miserie. Mgr. Romero is een heilige die ons blijft wakker schudden en ons de weg van het Evangelie wijst. Zoals de Stem die sprak uit de wolk en zei: "Luistert naar hem", laten wij ook op vandaag luisteren naar Mgr. Romero, om het leven en de boodschap van Jezus beter te kunnen begrijpen en te kunnen beleven.

JOUW PAGINA'S

Vanaf deze pagina's zijn jullie de redacteurs:

Wat?

- ☑ Op deze bladzijden kan komen wat JULLIE belangrijk vinden zoals bijvoorbeeld aankondigingen en verslagen van activiteiten van onze parochies, geloofsgemeenschappen of verenigingen.
- ☑ De tijdige publicatie van ingezonden uitnodigingen of aankondigingen kunnen niet verzekerd worden omdat ons tijdschriftje (nog) geen vaste verschijningsdata heeft. Wij bieden dan ook onze oprechte excuses aan bij alle mensen die de voorbije maanden uitnodigingen stuurden die niet meer in dit tijdschrift konden opgenomen worden wegens de laattijdige verschijningsdatum.
- ☑ De teksten mogen niet te lang zijn om iedereen aan bod te kunnen laten komen.
- ☑ De aankondigingen of verslagen moeten gaan over activiteiten die interessant of boeiend kunnen zijn voor de hele pastorale eenheid en dus het plaatselijke overstijgen of inspirerend zijn voor anderen.

GEMEENSCHAP DAG ZUS DAG BROER – MERKSEM

BEZOEK AAN MUSEUM "DE MINDERE" IN SINT-TRUIDEN

Op zondag 30 april, midden in het bloesemseizoen, trokken we met een kleine groep van onze gemeenschap naar Sint-Truiden. Het waren niet de bloesems die we wilden zien, ook niet het beruchte 'Rave-festival' dat in de buurt werd georganiseerd, we hadden een bezoek gepland aan het museum 'de Mindere'.

Dat museum vertelt over het leven van Franciscus van Assisi, maar toont ook heel wat informatie over 800 jaar franciscaanse aanwezigheid in Vlaanderen.

Blijkbaar breidde de franciscaanse beweging zich zo snel uit tijdens het leven van de heilige, dat er reeds tijdens zijn leven, minderbroeders waren in Vlaanderen.

Het museum bevat interessante informatie, beelden, schilderijen, religieuze voorwerpen, erfgoed afkomstig uit opgeheven franciscaanse kloosters in Vlaanderen en Brussel. Het geeft een inkijk in het leven van zovele mannelijke en vrouwelijke religieuzen die zich lieten inspireren door de kleine arme en ervoor kozen om in zijn voetspoor te gaan.

Boeiend zijn de recente getuigenissen van enkele minderbroeders en een claris die vertellen over hun roeping en hun leven in het klooster.

(Vervolgt op blz. 14)

(Vervolg van blz. 13: BEZOEK AAN MUSEUM "DE MINDERE")

Wat mij vooral raakte was het beeldje van Franciscus die de melaatse kust (Rik Van Schil ofm). Dat beeldje prijkte op de cover van het boekje 'spiritualiteit van nabijheid' (André Jansen ofm) dat ons jaren geleden inspireerde om over uit te wisselen.

Ook heel mooi vond ik het schilderij van een kersttafereel in de kelder van het museum (Geroen De Bruycker ofm).

Het is precies 900 jaar geleden dat Franciscus de eerste kerststal bouwde in Greccio. Het zijn de volgelingen die dit gebruik hebben verspreid over de hele wereld. Het leven van Franciscus heeft onze Vlaamse minderbroeders geïnspireerd tot mooie kunstwerken.

Dat het een interactief museum is toonde ons vele kunstwerkjes van kinderen en jongeren uit de onthaalklas voor anderstalige nieuwkomers (OKAN).

Het bezoek zet aan tot reflectie, ontroering en betrokkenheid, het nodigt uit tot een leven in eenvoud en om dieper in te gaan op wat de spiritualiteit van de 'poverello' nu voor ons betekent.

Onze twee minderbroeders haalden herinneringen op aan hun verblijf in het oude klooster waar tot voor enkele jaren nog minderbroeders woonden.

Onze zoektocht, na het bezoek, naar een terrasje op de overvolle Grote Markt bleef zonder resultaat. Uiteindelijk stonden enkele sympathieke jongeren hun plaats af op een openbare bank voor een crèmerie. En zo eindigde onze dag met een lekker ijsje.

ONZE-LIEVE-VROUW VAN SMARTEN – MERKSEM: 100 JAAR JONG

‘Proficiat voor je 100e verjaardag’, dat zeggen we als een familielid de 100 jaar bereikt, zo ook in de familie van de Parochie van Onze-Lieve-Vrouw van Smarten.

Op 7 mei vierden we de feestelijke verjaardag van onze parochie met veel dank voor al hetgeen we bereikt hebben in die 100 jaar. We hoopten op een goed gevulde kerk, volgens de brandweer mogen er maximum 500 mensen in de kerk, we zaten tegen de limiet. Dus: een volle kerk en overal blije gezichten.

Samana en Okra hadden een mooie afvaardiging en verder nog heel wat notabelen en schepenen van het district. Verder Patrick Naulaerts, de bezieler van de ECO-kerk, pater Leo die vanaf het Kiel was afgezakt en pater Berchmans die het warme Bolivia even had geruild om zijn verlof door te brengen met de Merksemse familie.

De viering werd voorgedaan door onze bisschop Bonny, geassisteerd door de nog dienstdoende priesters, Eddy, Hugo en Jef. De mededelingen en de lezingen werden verzorgd door Marie Therese, Stanny, Jozef en Freddy.

De aanwezigen werden verwelkomd door 35 leden van het koor Cantemus, de openingszangen waren meteen een schot in de roos. Het koor zong gans de viering op hoog niveau. Een lust voor de oren en hartelijk dank aan Cantemus en zijn dirigent.

Marie Therese vertelde de geschiedenis van het ontstaan van de parochie. Hoe kardinaal Mercier in 1923 de opdracht gaf aan pastoor Bamps om in die uithoek van Merksem, in de Tuinwijk en bij de arbeiderswoningen een nieuwe parochie te stichten want de bewoners woonden een heel eind van de Nieuwe Kerk, St.-Franciscus. De noodkerk werd gebouwd op de hoek van de Maantjessteenweg en de Frans Adriaensensstraat en het duurde tot 1959 vooraleer de nieuwe ronde kerk kon ingezegend worden. Overigens de droom van pastoor Bamps voor een ronde kerk. En kijk, onze kerk staat hier nog steeds te blinken. Dat beaamde trouwens bisschop Bonny in zijn homilie: ‘De kerk is nog mooi en er zijn nog geen vochtige plekken op het plafond merkbaar. De Kerkraad doet hier goed zijn werk. Maar het blijft een gebouw en de levende stenen zijn de mensen die de kerk opbouwen en sterk maken’.

(Vervolgt op blz. 16)

Bisschop Bonny vertelde verder dat de katholieke kerk na de Tweede Wereldoorlog en in de jaren 50, 60 en 70 een hoogtepunt meemaakte in verband met het aantal kerkgangers en dat er in die periode wel 3 zondagsvieringen plaats vonden in elke kerk. In de jaren 80 is die toeloop stilletjes aan verminderd en is die curve blijven dalen tot op het huidig niveau. Hierbij toch een opmerking: voor sommigen wat pijnlijk en nostalgisch, de vraag is natuurlijk in welke mate de mensen gelovig waren en enkel

geleid werden door de sociale druk, zeker in kleine gemeenschappen. Overigens bestaan die curves van kerkbezoek al sinds de Middeleeuwen. Het is bovendien best mogelijk dat we binnen 50 jaar jongeren en gelovigen zien met een vernieuwde christelijke visie, inhoudelijk sterker want de Heilige Geest is nooit ver weg.

De bisschop had als laatste punt een merkwaardige vraag: kunnen we in de toekomst samen werken met andere geloofsgemeenschappen en zelfs met mensen die maar gedeeltelijk of met 1 been in de christelijke leer staan. Is dat de toekomst van de kerk? Voer voor discussie.

De eucharistieviering werd feestelijk verdergezet, lange rijen gelovigen voor de communie en Marie Therese met hartelijke dankwoorden voor de inzet van vele vrijwilligers om deze dag later te herinneren als een feestelijk hoogtepunt in dit 100 jarig bestaan.

Na de viering was iedereen uitgenodigd in het Wilgenhof voor een uitgebreide receptie en dus trokken we met z'n allen daar naartoe. Niet met een gouden koets van koning Charles III, maar met de schoenmakerstram of de benenwagen. Heel efficiënt overigens. In het Wilgenhof was er een hartelijke ontvangst, de ingang mooi versierd met de bloemen van OKRA-Hobby. Chiro had haar beste beentje voorgezet om alles in kannen en kruiken te laten verlopen. De gerechtjes waren bijzonder smakelijk en we mochten genieten van een 7-gangen receptie. Na verloop van tijd waren er al een aantal mensen naar huis en zo konden de zittenblijvers nog proeven van een tweede of derde dessertje. Heerlijke afsluiting van een prachtige dag en aan de inrichters zeggen we: Proficiat, jullie hebben de parochie van Onze-Lieve-Vrouw van Smarten een historische dag bezorgd!

*Verlag: Bob Schoenmaekers
Foto's: Jef Ruys*

FEDERALE BIJBELGROEP MERKSEM

In het voorbije jaar hebben wij het Hooglied gelezen. ‘Liefde op het lijf geschreven’. Een hartstochtelijk liefdeslied, boordevol erotiek, onbevungen, puur, met een groot respect voor elkaars zoektocht in waarachtige gelijkwaardigheid, waarbij de vrouw vaak het voortouw neemt. Zo is de schepping in oorsprong bedoeld en nog altijd ondanks alle geknoei, pervertering en zonde. Zo wordt ook Gods lied gezongen al wordt zijn naam niet direct genoemd. We hebben ook aandacht besteed aan de middeleeuwse minnemystiek die sterk door het Hooglied geïnspireerd is om de relatie tussen God en mens te bezingen. ‘Gegrepen door minne werd ik gaandeweg minne’ (Beatrijs van Nazareth)

In het tweede deel van het jaar lazen we de brief van Paulus aan de Galaten, niet ten onrechte de ‘Magna carta’ van de christelijke vrijheid genoemd. ‘Voor de vrijheid heeft Christus ons vrijgemaakt... Misbruik die echter niet voor de zelfzucht’. Een artikelenreeks van Peter Schmidt heeft ons goed geholpen om het diepgravende en bij momenten revolutionaire pleidooi van Paulus te verstaan. En we hebben veel uitgewisseld hoe wij die vrijheid vandaag kunnen beleven.

Volgend werkjaar willen wij het boek Tobit lezen, die Bijbelse reisgids voor mensen van vandaag. Het gaat over ziekte en genezing, over faalangst en zelfvertrouwen, over groeien naar volwassenheid, over loslaten en een nieuwe toekomst vinden. Op die levensreis kunnen wij kostbare tochtgenoten voor elkaar zijn en ook ondervinden hoe God bescherming en leiding geeft op al onze wegen. In het tweede deel van het jaar willen we de eerste brief van Johannes lezen. ‘Geliefde broeders en zusters, laten wij elkaar liefhebben, want de liefde komt uit God voort. Ieder die liefheeft is uit God geboren en kent God. Wie niet liefheeft kent God niet, want God is liefde.’ (1 Joh. 4, 7-8)

Thema voor het werkjaar 2023-2024:

- Het boek Tobit
- De eerste brief van Johannes

Praktisch:

We komen samen in de grote zaal vooraan in het Parochiecentrum St. Jozef (Van Praetlei 135), elke derde dinsdag van de maand van 19.30 – 21.30 uur. Data: 19 september, 17 oktober, 21 november, 19 december 2023 16 januari, 20 februari, 19 maart, 16 april, 21 mei, 18 juni 2024 Bijbel meebrengen. Deelname in de onkosten: 5 euro (kopieën voor het hele jaar).

Heb je interesse?

Geef een seintje aan Eddy Van Waelderen die de groep begeleidt: Runcvoort 16, 2170 Merksem, 03/ 645 65 20 eddy.vanwaelderen@gmail.com

POPPEKAST IN DE ST CATHARINAKERK IN STABROEK

Nooit gezien in Stabroek!!!

Poppenkast tijdens de eucharistieviering!!!

Op zondag 21 mei ll. werd een dankviering opgedragen voor de eerstecommunicanten en vormelingen. En dit jaar was het wel heel speciaal. Enkele eerstecommunicanten kwamen binnen en droegen elk een letter: "D-A-N-K-U"

Daarna droegen enkele vormelingen symbolen naar voor die de kentekenen zijn waarvoor het Vormsel staat. Enkele meisjes en jongens lazen dan het vergevingsmoment.

En dan, tot ieders verwondering, was er poppenkast in plaats van de eerste lezing. De poppen werden gehanteerd door Marc, de voorganger en de catechisten Beatrix en Wesley. Ze vertelden een verhaal van de kerkuilen die in onze kerk zitten en eigenlijk niet goed wisten wat er allemaal de voorbije weken was gebeurd met de eerste communie en het vormsel. De communicanten en vormelingen hebben dan in een vraag en antwoordspel de uilen uitgelegd wat er was gebeurd en wat er de betekenis van is.

Na het evangelie ging de voorganger tussen de kinderen staan en dat ze goed geluisterd hadden werd snel duidelijk omdat ze op al zijn vragen konden antwoorden.

Tijdens het Onze Vader maakten alle kinderen en grote kring rond het altaar.

Het was een sfeervolle viering die zeker niet alleen de kinderen maar ook de volwassenen boeide.

